

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 12C/38/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114200996
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ágnes Nagyová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1114200996.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou Mgr. Ágnes Nagyovou v spore žalobkyne: C. O., J. J. G. XXXX, T., X. I. O.T., J. J. G. XXXX, T., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Sociálna poisťovňa ústredie, ul. 29. augusta 8, Bratislava, o zaplatenie 10 200,- eur, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 3 000,- eur **z a s t a v u j e .**

II. Súd žalobu **z a m i e t a .**

III. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 15.1.2014, doplnenou podaním doručeným súdu dňa 14.10.2015, domáhala od žalovaného zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 7 200,- eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a zaplatenia finančného zadosťučinenia vo výške 3 000,- eur podľa Občianskeho zákonníka titulom ochrany osobnosti.

2. Žalobu odôvodnila na tom skutkovom základe, že v konaní o priznanie invalidného dôchodku na základe jej žiadosti zo dňa 31.10.2012 žalovaný porušil jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Prieťahy v konaní konštatovala verejná ochrankyňa práv v upovedomení o výsledku vybavenia podnetu č. 3206/2013/VOP zo dňa 11.12.2013. Žalovaný konanie o jej žiadosti o invalidný dôchodok rozhodnutím zo dňa 20.11.2012 zastavil z dôvodu, že sa nepodrobila vyšetreniu zdravotného stavu potrebného na rozhodnutie o nároku na dávku a nároku na výplatu dávky. Žalobkyňa sa však na vyšetrenie zdravotného stavu dňa 31.10.2012 dostavila spolu s manželom, a to do Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota, posudkový lekár však nechcel jej zdravotný stav posúdiť za prítomnosti jej manžela. Keďže jej manžel odmietol odísť, bola privolaná strážna služba, aby vyviedla jej manžela. Žalobkyňu uvedené nahnevalo a z obavy, aby nedošlo k fyzickému kontaktu, aj s manželom odišli. Na jej odvolanie voči zastaveniu konania generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne dňa 9.5.2013 zrušil rozhodnutie o zastavení konania a vec vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že jej nebolo nariadené vyšetrenie zdravotného stavu, preto nie je dôvod na zastavenie konania. Dňa 3.6.2013 nadobudlo uvedené rozhodnutie právoplatnosť, následne bol dňa 4.7.2013 posúdený zdravotný stav žalobkyne. Posudkový lekár Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota dospel k záveru, že žalobkyňa je od 30.5.2012 invalidná s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 41% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 675 409 6833 zo dňa 10.7.2013 bol žalobkyňi od 30.5.2012 priznaný invalidný dôchodok vo výške 85,70 eur mesačne a od 1.1.2013 v sume 91,60 eur. Pravidelná výplata invalidného dôchodku bola od 8.8.2013 zriadená na pošte podľa jej trvalého bydliska. Doplatok za obdobie od 30.5.2012 do 7.8.2013 v sume 1 265,33 eur jej bol poukázaný dňa 15.7.2013. Žalobkyňa sa vo veci viackrát odvolávala a uviedla, že okrem prieťahov v konaní jej boli

a sú porušované aj jej práva na ochranu osobnosti upravené v Občianskom zákonníku (na pojednávaní dňa 15.2.2017 splnomocnený zástupca žalobkyne špecifikoval, že ide o porušenie práva na zdravie) z dôvodu, že jej zdravotný stav do dnešného dňa nebol a nie je posúdený podľa zákona č. 310/2006 Z. z., ale bol posúdený podľa zákona 461/2003 Z. z. Žalobkyňa tak mala za to, že si štátny orgán dodnes nesplnil svoje povinnosti, poškodil ju a poškodzuje ju naďalej na percentách vyplácania jej dôchodku, poškodil ju prietiahmi v konaní, pretože bol povinný rozhodnúť v dôchodkových veciach do 60 dní od začatia konania. V mimoriadne zložitých prípadoch mohol žalovaný túto lehotu predĺžiť najviac o 60 dní, čo jej mal oznámiť, žalovaný však uvedené nesplnil a po oneskorenom rozhodnutí žalobkyne nevyplatil úrok z omeškania. Žalobkyňa uviedla, že konaním štátneho orgánu bolo porušené jej právo vyplývajúce z Ústavy SR čl. 48 ods. 2, čo konštatovala verejná ochrankyňa práv a tiež bolo porušené jej právo na to, aby ju pri vyšetrení zdravotného stavu doprevádzal manžel, pretože je osobou ťažko zdravotne postihnutou, o čom lekárovi predložila preukaz ZŤP, ktorý však posudkový lekár neakceptoval. Tým, že došlo k prietiahom v konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, žiadala preto nemajetkovú ujmu. Okrem toho uviedla, že jej vznikla aj škoda porušením práv na ochranu osobnosti dňa 31.10.2012. Uviedla, že o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. požiadala žalovaného dňa 15.4.2013, žalovaný však v 6-mesačnej lehote jej žiadosť nevybavil.

3. Žalovaný vtedy označený len ako Sociálna poisťovňa, ústredie, v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 10.12.2015 žiadal konanie zastaviť z dôvodu prekážky konania už rozhodnutej veci v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 9C 15/2005. Súčasne namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie vychádzajúc z § 1 písm. a) v spojení s § 4 ods. 1 písm. h) zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorých je pasívne legitimovaný v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy štát. Tiež namietal, že žiadosť o náhradu škody nebola vopred u žalovaného predbežne prerokovaná podľa § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. Poukázal na to, že žalobkyňa po prvý raz požiadala o priznanie invalidného dôchodku žiadosťou zo dňa 29.11.1999. Žiadosť o invalidný dôchodok bola zamietnutá rozhodnutím zo dňa 25.2.2000 a toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 20S/828/00-21 zo dňa 19.6.2001 a následne aj rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3So/246/01 z 28.5.2002. Na základe novej žiadosti žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku bol zdravotný stav žalobkyne posudzovaný opätovne a žalobkyne nebol invalidný dôchodok priznaný ani čiastočne, čo potvrdil rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici č. k. 21Sd/299/03-57 zo dňa 20.9.2005 v znení rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2So/160/2005 z 2.8.2005. Ďalšiu neformálnu žiadosť o priznanie invalidného dôchodku žalobkyňa doručila žalovanému dňa 13.10.2006. Táto žiadosť nespĺňala formálne náležitosti a keďže na výzvu žalovaného žalobkyňa nereagovala, konanie o tejto žiadosti nemohlo začať. Ďalšiu žiadosť o priznanie invalidného dôchodku žalobkyňa doručila žalovanému dňa 3.4.2008 a na jej základe bol posúdený pokles jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť na 30%. Ďalšiu žiadosť o priznanie invalidného dôchodku žalobkyňa doručila žalovanému dňa 3.3.2010. Konanie o nej bolo zastavené, pretože sa žalobkyňa nedostavila k žalovanému na posúdenie jej zdravotného stavu. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/3/2011-52 zo dňa 20.4.2011 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/71/2011 z 29.3.2012 bol opravný prostriedok žalobkyne zamietnutý. Ďalšie konanie o nároku žalobkyne na invalidný dôchodok sa začalo na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 30.8.2012. Na posúdenie jej zdravotného stavu bola poverená posudková lekárka Sociálnej poisťovne, pobočka Lučenec a žalobkyňa bola predvolaná na deň 30.8.2012. Žalobkyňa sa na prerokovanie zdravotného stavu opätovne nedostavila. Na základe ďalšej žiadosti žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku bol jej zdravotný stav posudzovaný dňa 31.10.2012 a posudzovaním bol poverený posudkový lekár Sociálnej poisťovne, pobočka Rožňava. Na posúdenie zdravotného stavu sa dostavila žalobkyňa v sprievode manžela, ktorý sa domáhal účasti na posudzovaní zdravotného stavu svojej manželky. Posudzujúci lekár mu vysvetlil, že konanie je neverejné a s jeho účasťou na tomto konaní nesúhlasil. Z lekárskej správy z predmetného posudzovania zdravotného stavu žalobkyne vyplývalo, že jej manžel sa pred začatím konania správal voči posudzujúcemu lekárovi vulgárne a arogantne, nemiestne sa mu vyhrážal, preto privolať strážnu službu, žalobkyňa následne spolu s manželom odišla a posúdenie jej zdravotného stavu sa neuskutočnilo. Konanie o vzniku nároku na invalidný dôchodok pokračovalo na základe rozhodnutia generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne zo dňa 9.5.2013, posúdením zdravotného stavu žalobkyne dňa 4.7.2013 so záverom, že je invalidná s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 41% a rozhodnutím zo dňa 10.7.2013 bol žalobkyne priznaný invalidný dôchodok. Na základe žiadosti o zvýšenie invalidného dôchodku zo dňa 10.9.2013 bol opätovne posúdený zdravotný stav žalobkyne dňa 22.10.2013 a miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola určená na 45% a suma invalidného dôchodku bola zvýšená rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 29.11.2013. Na odvolanie žalobkyne bol zdravotný

stav žalobkyne posudzovaný posudkovou lekárkou Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica a miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola určená na 50% a suma invalidného dôchodku bola zvýšená rozhodnutím zo dňa 13.3.2014. Dňa 5.12.2005 bola Sociálnej poisťovni doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 33 193,91 eur za nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za nesprávny úradný postup štátneho orgánu v konaní o priznanie nároku na invalidný dôchodok, ktorej však žalovaný dňa 10.2.2006 nevyhovel. Tento nárok bol predmetom konania vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 9C/15/2005. Dňa 4.10.2011 žalobkyňa doručila Sociálnej poisťovni novú žiadosť na náhradu škody - náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 410,- eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na skutočnosť, že táto žiadosť bola založená na identickom právnom základe s pôvodnou žiadosťou zo dňa 5.12.2005 s výnimkou výšky požadovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch a na skutočnosť, že v tom istom čase bolo na Okresnom súde Bratislava I vedené konanie sp. zn. 9C/15/2015, ktoré nebolo právoplatne skončené, Sociálna poisťovňa listom č. 52312-2/2011 zo dňa 17.10.2011 oznámila žalobkyňi, že vo veci uplatnenej náhrady škody je potrebné vyčkať na meritórne rozhodnutie konajúceho súdu. Odmietla tvrdenie žalobkyne, že zavinila prieťahy v konaní o vzniku nároku na invalidný dôchodok. Poukázala na § 199 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, podľa ktorého organizačná zložka Sociálnej poisťovne predvolá fyzické osoby, ktorých osobná účasť je pri prejednávaní veci nevyhnutná a podľa § 188 organizačná zložka Sociálnej poisťovne nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu s vecou. Na ústne pojednávanie prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky. Ústne pojednávanie je neverejné. Podľa § 194 ods. 4 zákona o sociálnom poistení sa konanie zastaví aj vtedy, ak sa účastník konania v lehote určenej organizačnou zložkou Sociálnej poisťovne nepodrobil vyšetreniu zdravotného stavu potrebného na rozhodnutie o nároku na dávku a nároku na výplatu dávky. Žalobkyňa podľa názoru Sociálnej poisťovne jednoznačne nepreukázala, že by z jej strany v konaní o nároku na invalidný dôchodok došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ani k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Rovnako žalobkyňa nepreukázala vznik škody a jej výšku vychádzajúc z § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., v dôsledku čoho nedošlo k naplneniu základných predpokladov žalovaného na náhradu škody a k porušeniu osobnostných práv žalobkyne.

4. Súd rozsudkom č. k. 12C/38/2014-152 zo dňa 15.2.2017 žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že sa žalobkyňa v predmetom konaní domáhala 2 nárokov, a to nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7 200,- eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z titulu nesprávneho úradného postupu (prieťahov v konaní o priznanie invalidného dôchodku na základe jej žiadosti zo dňa 31.10.2012, ktoré boli konštatované verejnou ochrankyňa práv v upovedomení o výsledku vybavenia podnetu č. 3206/2013/VOP zo dňa 11.12.2013) a nároku na náhradu finančného zadosťučinenia vo výške 3 000,- eur podľa Občianskeho zákonníka z titulu ochrany osobnosti. Súd neprihliadol na žalovaným vznesenú námietku neodstrániteľnej podmienky konania, a to res iudicata, pretože mal za preukázané, že právoplatne skončená vec vedená pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 9C/15/2005 netvorí prekážku rozhodnutej veci voči predmetnému konaniu. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7 200,- eur titulom nesprávneho úradného postupu žalovaného bola žaloba zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, pretože žalobkyňa v žalobe za žalovaného označila len Sociálnu poisťovňu, ústredie, v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je však pasívne legitimovaným štát, za ktorý koná príslušný orgán. Hoci žalobkyňa v priebehu konania v podaní doručenom súdu dňa 12.10.2016 označila ako žalovaného SR - Sociálna poisťovňa, ústredie, 29. augusta 8, Bratislava, súd na takéto spresnenie žalovaného neprihliadol s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/309/2008 zo dňa 24.9.2009, podľa ktorého štát a orgán verejnej moci, ktorý koná v mene štátu, sú dve samostatné právnické osoby so samostatnou subjektivitou a oprava žalovaného so samostatnou právnou subjektivitou nie je možná. Ide totiž o označenie úplne iného, nového subjektu, ktorý v konaní doposiaľ nevystupoval. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na náhradu finančného zadosťučinenia vo výške 3 000,- eur podľa Občianskeho zákonníka z titulu ochrany osobnosti súd žalobu zamietol z dôvodu, že v danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na zdravie žalobkyne v konaní pred Sociálnou poisťovňou o jej žiadosti na invalidný dôchodok zo dňa 31.10.2012. Okrem toho podľa uvedeného rozsudku bolo potrebné prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, avšak len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Zodpovednosť Sociálnej poisťovne na náhradu finančného zadosťučinenia podľa Občianskeho zákonníka, z titulu ochrany osobnosti, preto nemožno na daný prípad aplikovať.

5. Proti uvedenému rozsudku žalobkyňa podala odvolanie, navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že jej nárok vo veci samej je dôvodný. Odvolanie smerovala voči Slovenskej republike v zastúpení Sociálnou poisťovňou s uvedením, že viackrát žiadala súd opraviť a doplniť žalobu vo vzťahu k žalovanému, žalobkyňa mala za to, že v podaní zo dňa 12.10.2016 správne označila žalovaného. Ďalej mala za to, že závažné porušenie jej základných práv preukázala aj rozhodnutím verejného ochrancu práv, poukázala na to, že generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, ústredie zrušil nezákonné rozhodnutie až po piatich mesiacoch. V odvolaní tvrdila, že z dôvodu, že došlo k takémuto hrubému porušeniu zo strany Sociálnej poisťovne, ústredie, potom má právo od štátu žiadať škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., čo nakoniec aj urobila, avšak Sociálna poisťovňa odmietla zaplatiť požadovanú sumu z dôvodu, že nebola presne vyčíslená.

6. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6Co/152/2017-180 zo dňa 24.8.2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uvedeného uznesenia uviedol, že pokiaľ ide o nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3 000,- eur v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnej veci nemožno aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce ochranu osobnosti, pretože treba prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd bol názoru, že ak si žalobkyňa uplatnila nárok na ochranu osobnosti, pretože mala za to, že žalovaná neoprávnene zasiahla do jej osobnostných práv, nie je možné žalobu v tejto časti zamietnuť iba s poukazom na to, že mala žalovať nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o ochranu osobnosti, t. j. žalobu o zaplatenie 3.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto napadnutý rozsudok v tomto výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uložil súdu prvej inštancie povinnosť uplatnený nárok na ochranu osobnosti prejednať a zistiť, či žalobkyni vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, zistiť, či žalovaná neoprávnene zasiahla do osobnostných práv žalobkyne a či v dôsledku toho bola v značnej miere znížená jej dôstojnosť alebo jej vážnosť v spoločnosti. Odvolací súd však bol toho názoru, že z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že v konaní žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku žalobkyni sa síce vyskytli prieťahy, ale žalovaná do osobnostných práv žalobkyne, najmä do práva na zdravie nezasiahla, pretože žalobkyni napokon bol priznaný invalidný dôchodok, ktorý je jej riadne vyplácaný. Ak by aj došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, v konaní zatiaľ neboli preukázané predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uvedené v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ohľadom nároku žalobkyne na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7 200,- eur z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne v konaní o priznanie invalidného dôchodku podľa zákona č. 514/2003 Z. z., odvolací súd uviedol, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je štát zastúpený Sociálnou poisťovňou. Žalobkyňa v podaní z 10.10.2016 došlom súdu prvej inštancie dňa 12.10.2016 žalovanú špecifikovala tak, že ňou je Slovenská republika zastúpená Sociálnou poisťovňou. Odvolací súd bol potom toho názoru, že vzhľadom na obsah tohto podania žalobkyne mal súd prvej inštancie zistiť, či tu zo strany žalobkyne nejde o jej návrh na to, aby v zmysle § 79 C.s.p. do konania na strane žalovaného pristúpil štát zastúpený Sociálnou poisťovňou. V takom prípade by tu boli dvaja žalovaní, a to Sociálna poisťovňa, ústredie a štát zastúpený Sociálnou poisťovňou. Súd prvej inštancie mal v tejto súvislosti za účelom odstránenia pochybností vypočítať samotnú žalobkyňu. Odvolací súd nakoniec poukázal na § 396 ods. 3 CSP, podľa ktorého v novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania.

7. Súd prvej inštancie vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu najprv písomne vyzval žalobkyňu na uvedenie, či jej podanie doručené súdu dňa 12.10.2016 je potrebné považovať za návrh v zmysle § 79 CSP na pristúpenie subjektu "štát zastúpený Sociálnou poisťovňou" do konania na strane žalovaného, na čo žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu dňa 9.11.2017 doručila odpoveď. Trvala na tom, že žalovaným subjektom je štát zastúpený Sociálnou poisťovňou, ústredie.

8. Žalobkyňa dňa 5.1.2018 doručila súdu podanie, v ktorom za žalovaného označila štát, v mene ktorého koná Sociálna poisťovňa, ústredie. Uvedené písomné podanie zaslala z dôvodu, že odvolací súd nariadil jej výsluch, keďže je však zdravotne ťažko postihnutá, na nariadené pojednávanie sa nevie dostaviť. Žalobkyňa uviedla, že netrvá na rozhodnutí podľa Občianskeho zákonníka, ale len na rozhodnutí o jej

nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 7 200,- eur a jej žalobu o zaplatenie 3 000,- eur uplatneného podľa Občianskeho zákonníka zamietol. Žalobkyňa mala za to, že v predmetnej veci sú splnené podmienky na priznanie jej nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., najmä keď sa podľa § 3 ods. 2 uvedeného zákona zodpovednosti nie je možné zbaviť.

9. Sociálna poisťovňa dňa 26.1.2018 doručila súdu vyjadrenie k vyššie uvedenému podaniu žalobkyne, zároveň súhlasila s čiastočným späťvzatím žaloby vo výške 3 000,- eur. Mala za to, že sa žalobkyňa nevyjadrila k spornej pasívnej vecnej legitímácii, ani neurobila právny úkon smerujúci k zmene v subjekte na strane žalovaného. Sociálna poisťovňa zastávala názor, že zo žaloby je dostatočne zrejmé, že žalobkyňa za pasívne legitimovanú považuje Sociálnu poisťovňu, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa v ďalších podaniach začala ako pasívne legitimovanú označovať Slovenskú republiku, pričom cez pomlčky a niekedy aj bez pomlčky uvádza na strane žalovaného Sociálnu poisťovňu.

10. Súd cestou dožiadaného Okresného súdu Rimavská Sobota žiadal o výsluch žalobkyne v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Dňa 26.2.2018 dožiadaný súd predložil súdu zápisnicu o výsluchu zo dňa 16.2.2018, podľa ktorej sa na základe predvolania na výsluch dostavil len zástupca žalobkyne. Ten uviedol, že zo strany žalobkyne nejde o návrh podľa § 79 Civilného sporového poriadku, nežiada o prístupenie ďalšieho subjektu do konania a žalobkyňa žaluje výlučne jeden subjekt - Slovenskú republiku zastúpenú Sociálnou poisťovňou.

11. Súd sa v priebehu konania vysporiadal s problematikou pasívnej vecnej legitímácie. V predmetnej veci - zo žaloby ako i z ďalších vyjadrení a podaní žalobkyne vyplýva, že si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu Sociálnej poisťovne, a to v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Uplatnila si tiež náhradu nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti, v uvedenej časti však žalobu neskôr zobrala späť. Žalobkyňa v žalobe za žalovaného označila Sociálnu poisťovňu, ústredie. Vo svojom podaní zo dňa 10.10.2016 doručenom súdu dňa 12.10.2016 už žalovaného označila ako SR - Sociálna poisťovňa, ústredie a následne už v ostatných podaniach ako žalovaného označila štát, v mene ktorého koná Sociálna poisťovňa, ústredie. Vzhľadom na uvedené súd uvádza, že orgán štátnej správy, ktorý v žalobe žalobkyňa označila, nie je síce orgánom zodpovedným za škodu v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu, nie je teda ani nositeľom právnej povinnosti a nie je ani pasívne legitimovaný. Už zo samotnej žaloby ale vyplýva, že sa ňou žalobkyňa domáhala zaplatenia finančnej sumy z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom príslušného orgánu verejnej moci v súlade so zákonom o zodpovednosti za škodu, pričom svoj nárok vyvodzovala zo zákona o zodpovednosti za škodu, z ktorého je v súlade s § 1 a § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. zrejmá zodpovednosť štátu, aj keď v žalobe označila za pasívne legitimovaný subjekt Sociálnu poisťovňu, ústredie, teda orgán, ktorý je oprávnený v mene štátu konať. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 675/2016-33 z 12.1.2017 uviedol, že "ak bol totiž žalobcom (sťažovateľom) v žalobe ako žalovaný označený len orgán oprávnený v mene štátu konať, pričom z iných častí žaloby zjavne vyplývalo, že smeruje proti štátu, bolo podľa názoru ústavného súdu namieste, aby vo veci sťažovateľa konajúci všeobecný súd pristúpil k aplikácii § 43 ods. 1 OSP pre vadu žaloby spočívajúcu v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti." Vzhľadom na uvedené potom súd mal za to, že žalobkyňa uvedenú neurčitosť v časti označenia žalovaného odstránila, a to aj podaním doručeným súdu dňa 5.1.2018, ktorým reagovala na výzvu súdu a tiež cestou dožiadaného súdu Rimavská Sobota súd zistil, že subjektom na strane žalovaného má byť správne Slovenská republika, v mene ktorej koná Sociálna poisťovňa, ústredie, pričom žalobkyňa nemala v úmysle podať návrh na prístupenie ďalšieho subjektu na stranu žalovaného. Vzhľadom na to, že predmetom konania je náhrada škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súd mal za to, že hoci žalobkyňa v žalobe uviedla len orgán, ktorý za štát koná, v ďalšom konaní však správne označila žalovaného, a to Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Sociálna poisťovňa, ústredie, teda odstránila vadu žaloby spočívajúcu v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti.

12. Vzhľadom na uvedené súd vyzval žalovaného (Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Sociálna poisťovňa, ústredie), aby sa vyjadril k žalobe žalobkyne. Dňa 29.6.2018 žalovaný predložil súdu vyjadrenie. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa v októbri roku 2012 už siedmykrát požiadala o priznanie invalidného dôchodku, keď jej predchádzajúce žiadosti boli zamietnuté. Dňa 31.10.2012 bola žalobkyňa žalovanou prizvaná na spísanie žiadosti o invalidný dôchodok a súčasne v rovnaký deň malo prebehnúť aj posúdenie jej zdravotného stavu na účely posúdenia oprávnenosti jej nároku na dôchodkovú dávku.

Na účely priznania invalidného dôchodku sa posúdenie zdravotného stavu považuje za neverejné ústne pojednávanie. Z dôvodu, že posúdenie zdravotného stavu prebieha formou rozhovoru a žalobkyňa netrpí žiadnou poruchou sluchu alebo reči a tiež nebola pozbavená spôsobilosti na právne úkony, nebola prítomnosť sprievodcu - jej manžela v miestnosti potrebná a z dôvodu neverejnosti konania ani prípustná. Manžel žalobkyne na svojej prítomnosti trval, čo mu nebolo umožnené. Manžel žalobkyne sa preto posudkovému lekárovi vyhrážal inzultáciou, na čo bola privolaná strážna služba. Po tomto incidente žalobkyňa spolu s manželom odišli bez toho, aby došlo k posúdeniu jej zdravotného stavu. Žalovaný preto odmietol, že by sa dňa 31.10.2012 v konaní o invalidnom dôchodku dopustil nesprávneho úradného postupu voči žalobkyni, pretože správanie jej manžela bolo neprípustné, jeho prítomnosť pri posudzovaní jej zdravotného stavu nezákonná a ich spoločný odchod zmaril účel konania o invalidnom dôchodku. Rozhodnutím zo dňa 20.11.2012 Sociálna poisťovňa nepriznala invalidný dôchodok žalobkyni z dôvodu, že nedošlo k posúdeniu jej zdravotného stavu. Rozhodnutie o nepriznaní invalidného dôchodku bolo vydané v zákonnej lehote 60 dní od začatia konania v zmysle § 210 ods. 2 zákona o sociálnom poistení. Odvolanie žalobkyne zo dňa 7.12.2012 bolo v súlade s § 217 ods. 2 zákona o sociálnom poistení v lehote 30 dní od jeho doručenia postúpené odvolaciemu orgánu, ktorým je generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne. Odvolací orgán mal o odvolaní žalobkyne rozhodnúť v lehote 60 dní, resp. v mimoriadne zložitých prípadoch do 120 dní, čo bolo potrebné žalobkyni oznámiť. Odvolací orgán rozhodol dňa 9.5.2013, a to tak, že vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Následné rozhodnutie o priznaní invalidného dôchodku žalobkyni vychádzalo z posúdenia jej zdravotného stavu uskutočneného dňa 4.7.2013 a bolo vydané bez prieťahov dňa 10. 7. 2013. Žalovaný ďalej uviedol, že nezistil prieťahy v konaní, ktoré by trvali tak, ako uvádza žalobkyňa, t. j. odo dňa posúdenia jej zdravotného stavu dňa 31.10.2012 do dňa 9.5.2013, kedy došlo k vydaniu rozhodnutia o odvolaní. Žalovaný poukázal na to, že existenciu prieťahov v konaní nestačí v žalobe iba deklarovať, ale ich existenciu je potrebné aj odôvodniť s prihliadnutím na úpravu priebehu odvolacieho konania podľa zákona o sociálnom poistení. Podľa žalovaného žalobkyňa pri určení dĺžky prieťahu vôbec nevzala do úvahy skutočnosť, že žalovaný v období, ktoré žalobkyňa označuje za prieťah v konaní, vykonávala ďalšie úkony a nebol nečinný. Žalovaný po 31.10.2012 vydal v zákonnej lehote rozhodnutie zo dňa 20.11.2012. Žalobkyňa proti rozhodnutiu podala dňa 7.12.2012 odvolanie, ktoré bolo v lehote 30 dní doručené odvolaciemu orgánu, ktorému začala plynúť nová lehota na vydanie rozhodnutia o odvolaní. Vzhľadom na mimoriadnu zložitost' prípadu bola lehota na vydanie rozhodnutia o odvolaní predĺžená na 120 dní. Žalovaný sa žalobkyni ospravedlnil za porušenie svojej oznamovacej povinnosti, keďže žalobkyni neoznámil skutočnosť, že sa predĺžila lehota na rozhodnutie. Žalovaný mal za to, že nebola preukázaná existencia nezákonných rozhodnutí žalovaného, ani nesprávny úradný postup žalovaného v konaní o invalidnom dôchodku žalobkyne a neboli zistené a preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali ňou požadovaný nárok na náhradu škody. Žalovaný nepovažoval za preukázané základné zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody. Žiadal žalobu zamietnuť.

13. Dňa 25.7.2018 žalobkyňa predložila súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného. Uviedla, že ospravedlnenie sa žalovaného nestačí a ospravedlnenie ani neprijala. Verejná ochrankyňa práv uviedla, že prieťahy v predmetnej veci predstavujú viac ako 5 mesiacov. Žalobkyňa trvala na svojej žiadosti o priznanie odškodného v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Mala za to, že všetky podmienky podľa uvedeného zákona sú splnené.

14. Žalovaný dňa 13.8.2018 doručil súdu vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sa žalobkyni ospravedlnil za porušenie svojej oznamovacej povinnosti, pretože žalobkyni nezaslal oznámenie o potrebe predĺženia lehoty na rozhodnutie. Porušenie oznamovacej povinnosti však neprejudikuje vznik alebo existenciu prieťahov v konaní, keďže predĺženie lehoty bolo opodstatnené vzhľadom na mimoriadnu zložitost' prípadu. Podľa žalovaného žalobkyňa pri stanovení dĺžky prieťahov vôbec neprihliadala na úpravu priebehu a lehoty konania podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ale žalobkyňa svoje tvrdenia iba nekriticky opiera o list ombudsmanky. Žalovaný mal za to, že dôvodnosť dĺžky konania je potrebné posudzovať z hľadiska konkrétnych okolností prípadu a z hľadiska celkovej dĺžky konania, správania sa účastníkov konania a žalovaného pri výkone verejnej moci. Žalovaný odmietol existenciu prieťahov tak, ako to prezentuje žalobkyňa. Žalovaný považoval za neprimerane vysokú aj žalobkyňou požadovanú sumu nemajetkovej ujmy.

15. Na základe vyššie uvedeného súd na prejednanie veci samej v časti, v ktorej Krajský súd v Bratislave zrušil rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 12C/38/2014-152 zo dňa 15.2.2017 a vrátil vec na ďalšie konanie, nariadil na deň 28.9.2018 pojednávanie, na ktoré sa dostavil poverený zástupca žalovaného.

Žalobkyňa a jej zástupca podaním doručeným súdu dňa 23.7.2018 ospravedlnili svoju neprítomnosť na pojednávaní vzhľadom na ich zdravotný stav.

15.1 Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby žalobkyne doručeným súdu dňa 5.1.2018. Inak sa v plnom rozsahu pridržiaval doterajších písomných podaní. Ohľadom prieťahov v konaní, ktoré žalobkyňa namieta, uviedol, že proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne žalobkyňa podala odvolanie dňa 7.12.2012, ktoré bolo dňa 8.1.2013 postúpené generálnemu riaditeľovi Sociálnej poisťovne. V uvedený deň tak začala plynúť lehota na vybavenie odvolania a vzhľadom na to, že išlo o zložitú vec, podľa zákona bola lehota na vybavenie 120 dní. Táto lehota uplynula dňa 7.5.2013, pričom generálny riaditeľ vydal rozhodnutie dňa 9.5.2013. Podľa povereného zástupcu žalovaného tak prieťahy mohli vzniknúť len za dva dni, t.j. od 7.5.2013 do 9.5.2013. Ohľadom výšky nemajetkovej ujmy poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11C/118/2012, v ktorom sa žalobcovi priznala náhrada vo výške 2,74 eur za deň. Mal za to, že v tomto konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup a nie sú splnené ani podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu.

16. Súd vykonal vo veci dokazovanie žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 15.4.2013 s doručenkou, upovedomením o výsledku vybavenia podnetu verejnou ochrankyňou práv č. 3206/2013/VOP zo dňa 11.12.2013, odpoveďou na sťažnosť z 23.5.2011 Ústavného súdu SR č. Rvp 914/2011 - 11 zo dňa 2.6.2011, rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 675 409 6833 zo dňa 9.5.2013, rozsudkami Najvyššieho súdu sp. zn. 3So/246/01 z 28.5.2002, sp. zn. 2So 160/2005 z 6.8.2006, sp. zn. 9Sžso/71/2011 z 29.3.2012, lekáorskými správami - zápisnice o ústnom pojednávaní dňa 30.8.2012, 31.10.2012, 4.7.2013, 22.10.2013, 26.2.2014 (č.l. 84 až 113), oznámením rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. 622-235/2006-2 zo dňa 10.2.2006, oznámením Sociálnej poisťovne č. 52312 - 2/2011-BA z 17.10.2001, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C 15/2005 - 111 z 15.11.2011 a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci.

16.1 Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9C 15/2005 súd zistil, že sa žalobkyňa domáhala od Sociálnej poisťovne zaplata sumy 1 000 000,- SK z titulu náhrady škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Podanú žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že dňa 26.2.2003 si podala v Sociálnej poisťovni žiadosť o priznanie invalidného dôchodku, ktorá nebola vybavená v primeranom čase a pri jej vybavovaní došlo k neodôvodneným prieťahom, čím bola poškodená na svojich právach. O jej žiadosti bolo rozhodnuté až v roku 2006, uznesením NS SR sp. zn. 2So 160/2006. Postupom Sociálnej poisťovni jej bolo zabránené, aby si podala novú žiadosť o priznanie invalidného dôchodku. Rozsudkom č. k. 9C 15/2005 - 11 zo dňa 15.11.2011, právoplatným dňa 12.1.2012, súd žalobu zamietol.

16.2 Z upovedomenia verejnej ochrankyne práv o výsledku vybavenia podnetu č. 3206/2013/VOP zo dňa 11.12.2013 súd zistil, že žalobkyňa dňa 31.10.2012 požiadala žalovaného o invalidný dôchodok. Na spísanie žiadosti o invalidný dôchodok a posúdenie zdravotného stavu a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola predvolaná do Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota. Dostavila sa tam aj s manželom, za prítomnosti ktorého nechcel posudkový lekár jej zdravotný stav posúdiť a preto odišla. Následne bola zo Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota, do Sociálnej poisťovne, ústredie doručená jej žiadosť o invalidný dôchodok a zápisnica o ústnom pojednávaní, z ktorej vyplynulo, že zdravotný stav žalobkyne nebol posúdený, keďže miestnosť, kde sa malo posúdenie vykonať, opustili. Za tohto skutkového a právneho stavu zamestnanci Sociálnej poisťovne, ústredie dospeli k záveru, že konanie o žiadosti žalobkyne o invalidný dôchodok zo dňa 31.10.2012 je potrebné zastaviť podľa § 194 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Dňa 20.11.2012 vydala Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutie, ktorým konanie zastavila. O odvolaní žalobkyne doručenom žalovanému dňa 7.12.2012 rozhodoval generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, ktorý posúdil dôvody zastavenia konania a po konzultácii s odbornými zamestnancami dospel k záveru, že keďže žalobkyne nebolo žiadne vyšetrenie zdravotného stavu nariadené, nie je dôvod na zastavenie konania a rozhodnutím zo dňa 9.5.2013 zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 20.11.2012 a rozhodol o vrátení veci na ďalšie konanie. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia (dňa 3.6.2013) bol zdravotný stav žalobkyne posúdený posudkovým lekárom v pobočke Rimavská Sobota dňa 4.7.2013 so záverom, že žalobkyňa je od 30.5.2012 invalidná s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 41% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 675 409 6833 zo dňa 10.7.2013 bol žalobkyne od 30.5.2012 priznaný invalidný dôchodok vo výške 85,70 eur mesačne (od 1.1.2013 v sume 91,60 eur). Pravidelná výplata invalidného dôchodku bola od 8.8.2013 zriadená na pošte príslušnej

podľa trvalého bydliska žalobkyne. Doplatočok za obdobie od 30.5.2012 do 7.8.2013 v sume 1 265,33 eur bol žalobkyňi poukázaný dňa 15.7.2013. Podľa § 210 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, organizačné zložky Sociálnej poisťovne sú povinné rozhodnúť o dôchodkových dávkach najneskôr do 60 dní od začiatku konania, v mimoriadne zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 60 dní, čo treba oznámiť účastníkovi. Z uvedeného vyplýva, že Sociálna poisťovňa v konaní o nároku žalobkyne na invalidný dôchodok nedodržala lehotu stanovenú zákonom. V plnej miere to bolo zapríčinené vydaním rozhodnutia o zastavení konania dňa 20.11.2012, ktoré bolo vydané bez právneho dôvodu, pričom k jeho zrušeniu došlo generálnym riaditeľom až po viac ako 5 mesiacoch od vydania. Následne už konanie pokračovalo plynulo, bolo vydané rozhodnutie, vyplatený doplatočok na invalidnom dôchodku a zriadená jeho pravidelná mesačná výplata a preto nie je potrebné prijať iné opatrenia vo veci. Verejný ochranca práv zistil, že v konaní Sociálnej poisťovne o žiadosti žalobkyne o invalidný dôchodok zo dňa 31.10.2012 bolo porušené jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

16.3 Z lekárskej správy - zápisnice o ústnom pojednávaní Sociálnej poisťovne zo dňa 31.10.2012 súd zistil, že žalobkyňa sa na rokovanie dostavila v doprovode manžela. Po upozornení posudkovým lekárom, že rokovanie nie je verejné, manžel posudzovanej i s posudzovanou opustili miestnosť. Pred začatím rokovania manžel posudzovanej sa vyhrážal posudkovému lekárovi, že dostane "po papuli". I v ďalšom konaní pred opustením miestnosti sa správal arogantne, vyhrážal sa inzultáciou. Po zavolaní strážnej služby došlo k opusteniu miestnosti posudzovanej i manželom. Posudzovanú preto nebolo možné predjednať.

16.4 Z preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom č. 062309 zo dňa 15.10.2009 súd zistil, že žalobkyňa je od 15.10.2009 osobou s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom.

16.5 Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody zo dňa 15.4.2013 s doručenkou, súd zistil, že dňa 17.4.2013 bola Sociálnej poisťovni doručená žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup a prieťahy v konaní o jej 4. a 5. žiadosti na invalidný dôchodok, podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 7 200,- eur, plus morálnej škody podľa § 11 Občianskeho zákonníka z titulu ochrany osobnosti.

16.6 Sociálna poisťovňa žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, doručenú jej dňa 17.4.2013, v 6-mesačnej lehote nepredjedнала.

17. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z. z.") štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu verejnoprávna inštitúcia, záujmová samospráva alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 4 zákon č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 4 zákon č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákon č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákon č. 514/2003 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

18. Žalobkyňa sa v predmetom konaní domáhala 2 nárokov, a to 1./ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7 200,- eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z titulu nesprávneho úradného postupu, za ktorý označila prieťahy v konaní o priznanie invalidného dôchodku na základe jej žiadosti zo dňa 31.10.2012, ktoré boli konštatované verejnou ochrankyňa práv v upovedomení o výsledku vybavenia podnetu č. 3206/2013/VOP zo dňa 11.12.2013, 2./ nároku na náhradu finančného zadosťučinenia vo výške 3 000,- eur podľa Občianskeho zákonníka z titulu ochrany osobnosti.

19. Žalobkyňa dňa 5.1.2018 doručila súdu podanie, v ktorom uviedla, že netrvá na rozhodnutí podľa Občianskeho zákonníka, ale len na rozhodnutí o jej nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 7 200,- eur a jej žalobu o zaplatenie 3 000,- eur uplatneného podľa Občianskeho zákonníka zamietol. Uvedené podanie podľa obsahu súd posúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby - v časti sumy 3 000,- eur, ktorú žalobkyňa žiadala ako náhradu finančného zadosťučinenia titulom ochrany osobnosti. Keďže žalobkyňa má právo disponovať so žalobou a žalovaný súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby, súd rozhodol tak, ako je uvedené v prvej výrokovej vete tohto rozsudku, t.j. konanie v časti o zaplatenie sumy 3 000,- eur zastavil. Predmetom tohto konania potom zostal už len nárok žalobkyne uplatnený v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. titulom nesprávneho úradného postupu.

20. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ale len za súčasného splnenia troch podmienok - nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom.

20.1 Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu. V zmysle konštantnej judikatúry sa za nesprávny úradný postup považuje konanie štátneho orgánu, pri ktorom porušil právnymi normami predpísané pravidlá. Spravidla ide o postup, úkony, ktoré s rozhodovacou činnosťou priamo nesúviseli, avšak nie je vylúčené, aby bola škoda spôsobená postupom uskutočneným aj v rámci rozhodovacej činnosti, za predpokladu, že úkony nesprávneho úradného postupu priamo k vydaniu rozhodnutia nevedú a bezprostredne sa v obsahu rozhodnutia neprejavia. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj iná činnosť orgánu štátu alebo iné vady v spôsobe vedenia konania, ako i zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie (nie však samotné vydanie rozhodnutia), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci "bez zbytočných prieťahov" (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa za nesprávny úradný postup považujú aj zbytočné prieťahy v konaní. Podľa konkrétnych okolností toho ktorého prípadu môže však ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku vyplývajúceho z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností a jeho správnosť je potrebné posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

20.2 V predmetnej veci súd dospel k záveru, že došlo k nesprávnemu úradnému postupom orgánu štátu spočívajúceho v prieťahoch v konaní, ktoré potvrdila aj verejná ochrankyňa práv v upovedomení o výsledku vybavenia podnetu č. 3206/2013/VOP zo dňa 11.12.2013. Verejná ochrankyňa práv konštatovala, že v konaní Sociálnej poisťovne o žiadosti žalobkyne o invalidný dôchodok zo dňa 31.10.2012 bolo porušené právo žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sociálna poisťovňa v konaní o nároku žalobkyne na invalidný dôchodok nedodržala lehotu stanovenú zákonom. V plnej miere to bolo zapríčinené vydaním rozhodnutia o zastavení konania dňa 20.11.2012, ktoré bolo vydané bez právneho dôvodu, pričom k jeho zrušeniu došlo generálnym riaditeľom až po viac ako

5 mesiacoch od vydania. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu (nesprávny úradný postup) je daná.

21. Ďalšou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu je preukázanie vzniku škody a jej výšky. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy a skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a majetková či nemajetková ujma už vznikla. Súd poukazuje na skutočnosť, že v prejednávanej veci žalobkyňa nemohla byť v konaní o náhradu škody úspešná z dôvodu, že neunesla dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku uplatnenej nemajetkovej škody a jej výšky. Žalobkyňa sa v konaní domáhala náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne, v dôsledku ktorého mala byť žalobkyňa poškodená na percentách vyplácania jej dôchodku. Žalobkyňa uviedla, že konaním žalovaného bolo porušené jej právo vyplývajúce z Ústavy SR čl. 48 ods. 2, čo konštatovala verejná ochrankyňa práv a tiež bolo porušené jej právo na to, aby ju pri vyšetrení zdravotného stavu doprevádzal manžel, pretože je osobou ťažko zdravotne postihnutou, o čom lekárovi predložila preukaz ZŤP, ktorý však posudkový lekár neakceptoval. Tým, že došlo k prieťahom v konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, žiadala preto nemajetkovú ujmu.

21.1 Vznik a existenciu nemajetkovej ujmy ako náhrady, ktorej sa žalobkyňa v konaní domáhala, je však nutné preukázať. Súd mal za to, že žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázala, že jej ujma vznikla a že vznikla práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Preukázanie, že zásah do práv žalobkyne nesprávnym úradným postupom mal skutočne následok v podobe vzniku nemajetkovej ujmy, zaťažuje poškodeného, teda žalobkyňu. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa však v priebehu konania nepreukázala, že by jej v dôsledku nesprávneho úradného postupu bola spôsobená nemajetková ujma. Zo žiadnych ňou uvádzaných tvrdení nemožno vyvodit', že v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k závažným negatívnym následkom vo sfére žalobkyne, teda že by jej vznikol nárok na nemajetkovú ujmu. Samotné konštatovanie, že došlo k porušeniu jej práva vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, bez uvedenia konkrétneho následku spôsobeného nesprávnym úradným postupom, nemá vo vzťahu k nároku na nemajetkovú ujmu bez preukázania ich vzniku v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom právnu relevanciu. Na preukázanie vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyňa nenavrhol vykonať dokazovanie. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. predpokladá, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Pre priznanie nemajetkovej ujmy však sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie zadosťučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda existencie skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla a preukázanie, že zásah do osobnostných práv mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Žalobkyňa uplatnenú nemajetkovú ujmu nijakým spôsobom neodôvodnila, neuviedla žiadne skutočnosti na preukázanie, že by nesprávnym úradným postupom došlo k negatívnym následkom v jej súkromnom živote či v spoločenskom uplatnení.

21.2 V zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa uhrádza nemajetková ujma v peniazoch, ak ju nie je možné uspokojiť inak, a to len v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Vznik a existenciu nemajetkovej ujmy ako náhrady, ktorej sa poškodený v konaní domáha, je nutné preukázať. Základným predpokladom uplatnenia nemajetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla a preukázanie, že nastali závažné následky v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, pričom preukázanie závažnosti následkov vzniknutých v dôsledku vytykaného nesprávneho úradného postupu zaťažuje postihnutú fyzickú osobu - poškodeného. Zákonodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva žalobcu bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy SR relevantného pre Ústavný súd SR. V konaní o nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy

vo svojej osobnostnej sfére (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 129/2014-116 zo dňa 21.05.2014). Skutočnosť, že došlo k prietahom v konaní, ešte samo o sebe neznamená, že by žalobcovi automaticky vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Existencia nároku musí byť v konaní preukázaná mimo akúkoľvek pochybnosť (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/435/2016). Priznanie zadostučinenia v peniazoch v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. predpokladá, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Nemajetkovú ujmu možno priznať len v prípadoch, že ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nie je možné uspokojiť inak, teda napraviť ju inými právnymi prostriedkami. Nemajetková ujma je určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pri tom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len za predpokladu takej intenzity týchto následkov, že konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce pre odstránenie následkov, ktoré u žalobcu nastali, pretože došlo k značnému zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Žalobkyňa však v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázala, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu jej bola spôsobená nemajetková ujma. Bolo povinnosťou žalobkyne, ktorá mala v konaní dôkazné bremeno, preukázať vznik nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy, t.j. preukázať, že nesprávnym úradným postupom bol závažným spôsobom ovplyvnený jej súkromný život alebo spoločenské uplatnenie a preukázať závažnosť vzniknutej ujmy a závažnosť okolností, za ktorých došlo k porušeniu jej práv. Žalobkyňa však uplatnenú nemajetkovú ujmu neodôvodnila, neuviedla skutočnosti na preukázanie, že by ňou uvedeným nesprávnym úradným postupom došlo ku konkrétnym negatívnym následkom, v dôsledku ktorých by jej bola spôsobená nemajetková ujma. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 1/2012-38 z 12.01.2012, v ktorom bolo vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. skonštatované, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného.

22. Treťou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, resp. náhradu nemajetkovej ujmy je preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Existencia príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi škodnou udalosťou (nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím) a vzniknutou ujmou je ďalším predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda - majetková, resp. nemajetková ujma vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, teda ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani majetková či nemajetková ujma.

22.1. V predmetnom konaní žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu, nijakým spôsobom neodôvodnila priamu a bezprostrednú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobkyňa príčinnú súvislosť nepreukázala. Súd mal za to, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že následkom prietahov v konaní sa zmenili pomery na jej strane, že sa zmenil jej doterajší život v súkromnej sfére, že by nastali závažné následky nesprávneho úradného postupu v jej súkromnom živote alebo mali dopad na jej spoločenské uplatnenie. Ide o pomery poškodenej osoby, teda žalobkyne, na ktoré súd prihliada pri určovaní nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

23. V zmysle uvedeného a vzhľadom na okolnosti prípadu, kedy nebolo preukázané, že by nesprávny úradný postup zasiahol do pomerov žalobkyne závažným spôsobom, mal súd za to, že žalobkyňa nevznikla ujma spôsobená nesprávnym úradným postupom, od ktorých odvádzala svoj nárok na náhradu škody. Žalobkyňa nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by zdôvodňovali závažnú zmenu pomerov na jej strane, v súkromnom, pracovnom živote alebo v spoločenskom uplatnení.

24. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju v celom rozsahu zamietol. Strany sporu nesú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy a jej výšky a príčinnej súvislosti medzi vznikom uplatnenej nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

26. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a trov odvolacieho konania súd rozhodol jedným výrokom, keď žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si nárok na náhradu trov konania neuplatnil. Súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP s tým, že jednak žalovaný bol v predmetnom konaní v plnom rozsahu úspešný z dôvodu zamietnutia žaloby a jednak žalobkyňa zavinila zastavenie konania v časti sumy 3 000,- eur z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby, t.j. žalovaný by mal nárok na náhradu trov konania aj v tejto časti. Hoci rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený na základe odvolania žalobkyne, v konečnom dôsledku však súd žalobu zamietol, teda žalobkyňa v predmetnom konaní v plnom rozsahu nebola úspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno písomne podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.